

Написаното от Людмила Кроужилова носи в себе си самосъзнанието за съвременност и тя не се стреми да го докаже голословно и декларативно, то е нейна същина. Читателят неволно осъзнава, че става съпричастен на една ранима душевност, която придобива сила, създавайки своите ценности, като тръпно и осезаемо се докосва до тревогите и напрежението, с които е наститено съвремието.

Монолог за преживяното и отговорността на човека, проверяващ себе си чрез безпощадността на времето, драматична изповед за непрекъснатия сблъсък между надеждата и суровата житетска реалност, „Сол в раните“ е жива, пулсираща болка, изпълнена с ритмиката на нашите дни.

Ангел Маринов

Иван В. Лалич. Концерт византийска музика. Превод от сръбски и съставителство Светлозар Игов. София, „Захарий Стоянов“, 2003, 98 с.

Роденият в Белград Иван Лалич (1931–1996), представител на т. нар. „втора вълна на сръбската постмодернистична поезия“, често бива определян от критиката в родината си и извън нея като „един от най-значителните сръбски и югославски поети на XX век“. Лалич в никакъв случай не се вписва в представата за „типовчен модернист“, той по-скоро, подобно на Васко Попа, е един от творците, които синтезират традиция и модерност в сръбската поезия.

Сега поезията на Лалич излиза за първи път на български език в самостоятелна антология, която по великолепен начин илюстрира един крайно интересен аспект на неговите дългогодишни търсения. Преводачът и съставителят на „Концерт византийска музика“ Светлозар Игов е подбрал преди всичко стихотворения, които въплъщават метежния и едновременно с това съзерцателно-философски „медитерански дух“, дух, който присъства осезателно и в поезията на други съвременни славянски автори като Йован Христич или Збигнев Херберт. За Лалич пътят към познанието често минава през загадъчния свят на античността, средновековието, Ренесанса. Макар полетът на мисълта му да обхожда много страни и епохи, Лалич винаги остава във измеренията на красотата и мъдростта.

Смисълът на Лаличевите стихове е скрит зад един новаторски изказ и повърхностният прочит оставя у читателя впечатление за хаос. Задълбоченото вглеждане в неконвенционалните картини, осmisлянето на привидно парадоксалните комбинации от поетически визии разкрива един свят на хармония, но и поражда болезненото усещане за ранимостта на този свят. Едновременно с това събужда непреодолимо желание да го разбереш, да го разтълкуваш, за да запазиш хармонията в него и в себе си.

Иван Райчев